

ANNE
FRASIER

A TESTŐRZŐ

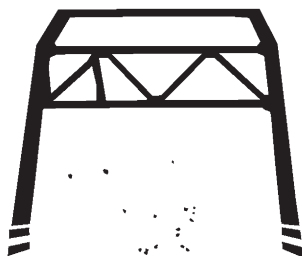
Vérfagyasztó titkok, amik
hús éve várják, hogy kiolvadjanak.

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

ANNE
FRASIER

A
TESTŐRZŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

Minneapolis, november közepe

A MIKOR A TESTEKET MIND BEPAKOLTA A JÁRMŰBE, a nő becsusztant a vezetőülésbe és elfordította a kulcsot, de nem hallott mást, csak egy ijesztő kattánást. A szíve örülten kalapált, ahogy rettegve pumpálta a gázpedált és ismét elfordította a slusszkulcsot. A kisteherautó megremegett, a motor felköhögött, majd elnémult. Ezt követően üzemanyag szaga csapta meg az orrát, ami csak tovább fokozta az ijedtségét. Az ösztönei szinte ordítva futásra készítették. Foghatna egy taxit, aztán felülhetne egy repülőre Mexikóba vagy valahová, bárhová.

Újból megpróbálta beindítani a motort.

A kisteherautó megrázkódott, a kipufogó fekete füstöt okádott, de a motor végre beindult. Meg sem várta, hogy a motorhang egyenletessé váljon, sebességbe tette a váltót és nekilódult.

Nem lett volna bölcs dolog az autópályát választania, ezért bekanyarodott egy mellékutcába. Már csak az hiányzott, hogy lerobbanjon a forgalmas autópályán. Végigsuhant Minneapolis azon

negyedében, ahol a Stevens tér is volt, majd valahogy kikötött a Franklin sugárúton. Jobbra fordult, felment egy emelkedőn, fel egy hídra valami víz fölé, amikor a motor újra köhögni kezdett, majd végérvényesen leállt. Levette a fékpedálról a lábát, miközben a kisteherautó még gurult felfelé az emelkedőn, közben magában motyogott:

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk már...

A járműnek azonban nem sikerült eljutnia a hídig, amikor teljesen megállt, majd visszafelé kezdett gurulni. A nő ekkor taposott bele a fékbe, majd parkolásba tette a váltót, és megkísérelte újból beindítani a motort. Mindössze néhány, eredménytelenül töltött perc elteltével az oldalsó visszapillantó tükörben piros fény villogására lett figyelmes.

Egy rendőr állt be mögé.

Kezében egy zseblámpával a rendőr kiszállt az autójából és elindult felé. A nő leengedte az ablakot és kezdetét vette a szokásos szertartás. Átadta a férfinak a jogosítványát és a forgalmi engedélyt, igyekezett uralkodni a hangján és a kezén, hogy ne reszkessen, mert egy pillanatra sem feledkezett meg róla, hogy a holttestek az ülése mögött hevernek, egy ponyva alatt.

– Hideg éjszakánk van ahhoz, hogy idekint legyen ilyen későn – mondta a rendőr.

– Volt pár elintéznivalóm. Az egyik barátom kórházban van, így most én gondoskodom a kutyáiról. – A hazudozásban mindig jó volt, de az efféle helyzetek könnyebben mentek neki, amikor még fiatal volt, és vonzó. Annak idején mindenféle szorult helyzetből könnyedén kivágta magát.

A férfi a jogosítvánnyal a rendőrautóhoz ment, majd pár perccel később visszatért, és az ablakon keresztül visszaadta azokat a nőnek.

– Jön már valaki segíteni magának?

– Már hívtam egy autómentőt.

– Szeretne a rendőrautóban várakozni, amíg ideér? Csak úgy repkednek a mínuszok idekint. Nem akarom, hogy maga is a kórházban kössön ki.

– Köszönöm, nem. Azt mondták, hogy legkésőbb tíz perc múlva itt lesznek.

– Rendben. Negyedóra múlva visszanézek, hogy minden rendben van-e. Ne induljon el gyalog sehová! Az a legbiztonságosabb, ha a járművében marad.

Amikor a rendőr elment, a nő kiugrott a kisteherautóból és körbenézett. Az egyik olyan környéken volt, ami a város központjában helyezkedett el, ugyanakkor furcsa módon mégis elszigetelt volt, habár az I-94-es autópálya zaját innen is hallotta. A házak közel voltak, de nem túl közel, és rengeteg örökzöld bokor sorakozott előttük. Alig volt esély rá, hogy bárki is meglássa az ablakból, ráadásul sötét is volt, és lámpa sem volt a közelben. Olvasott róla, hogy vandálok nemrégiben utcai lámpákat lövöldöztek ki, habár Minneapolis városa ügyelt arra, hogy alacsony legyen a fényszennyezés.

A rendőr ígéretétől, miszerint hamarosan visszatér, teljes rémületbe esve a kisteherautó hátuljához sietett és kicibálta az egyik testet, keresztülvonsozta azt a jégen és a havon. A szíve olyan mennyiségű adrenalinral pumpálta tele a szervezetét, amitől még egy kamiont is a feje fölé tudott volna emelni. Erre azonban nem volt szükség, a híd korlátja alacsonyan volt.

Emberfeletti erővel telve apró erőfeszítésnek tűnt a merev testet feltenni az oldalfalra és egyensúlyozni azt, majd megemelni a lábakat. Pont úgy, ahogy egy mérleghinta egyik felét emeli meg az ember. Ezután a gravitáció gyakorlatilag átvette az irányítást, és a tetem

lezuhant a sötétségbe. Csobbanás helyett azonban, amire a nő számított, csupán egy tompa puffanást hallott. Áthajolt a korláton és a mélybe pillantott, ahol alig kivehetően látta a sötét alakot a jég tején.

Azonban tartani akarta magát a tervéhez, arra pedig esélye sem volt, hogy felhozza onnan a testet, így aztán visszatért a furgonhoz, és a többi testet is egyesével ledobta a hídról. A harmadiknál szerencséje volt, mert beszakadt a jég, és a sötét alakzatok eltűntek. A negyedik test ledobásakor végre meghallotta odalentől a várt csobbanást. Amikor végzett, becsukta a kisteherautó ajtaját, beült a vezetőülésre és felhívta az autómentőket.

A rendőr, ígéretéhez híven újból felbukkant. Úgy tűnt, épp kiszállni készül az autójából, amikor az autómentő fényei felvillantak mögöttük a kanyarból. A rendőr leengedte az ablakát, integetett és szép estét kívánt a nőnek, majd elhajtott.

2. FEJEZET

Minneapolis, december 31.

ELLIOT MINDIG ÓVATOS VOLT. Sosem próbálta megcsókolni, de még megérinteni sem őt, sőt mi több, még arra is ügyelt, hogy a szemkontaktus se nyúljon túl hosszúra. Sok mindenen ment keresztül, és egyértelmű volt, hogy sokkal inkább egy jó barátira van szüksége, mint egy pasira. Ezért a férfit nagyon meglepte, amikor a nő keze hozzáért az övéhez.

Először azt hitte, hogy csupán a véletlen műve volt. Talán csak megingott a nő egyensúlya egy kicsit, ezért véletlenül közelebb került hozzá, ahogy korcsolyával szelték át a városi tó jeges páncélját. Amikor azonban megisméltődött, már biztos volt benne, hogy szándékos volt. Mielőtt még fel tudta volna dolgozni az érzést, már kézen fogva siklottak tovább, már amennyire ez lehetséges, amikor valaki egyujjas kesztyűt visel. Ettől függetlenül a férfi azt próbálta elhithetni magával, hogy a nő mindössze csak az egyensúlya megtartása végett fogta meg a kezét, bár az igazság az volt, hogy ő volt a gyakorlatlanabb korcsolyázó, nem pedig a nő.

Az ő ötlete volt, hogy a Loring parkban, a barna homokkővel borított házakkal szegélyezett tavon töltsék a szilveszteréjszakát. Egy kéthetes szabadtéri ünnepség, az úgynevezett Holidazzle utolsó napja volt ez. A rendezvényen különböző mozgóbüfések és egy fűtött sörsátor is felsorakozott. Egy kültéri vásznon a *Jégvarázst* vetítették, a nézők, családok és párok, szalmabálákon ültek és bújtak egymáshoz. Ennél tipikusabb képet nem is lehetett volna Minnesotáról festeni. A távolban egy gyalogoshíd ívelt át az I-94-es autópályán, ami a Walker Művészeti Központot kötötte össze a *Spoonbridge and Cherry* nevezetű hatalmas szoborral, mely alkotás legalább annyira ikonikus volt, mint a Mary Tyler Moore-szobor.

Elliot úgy hallotta, hogy régebben a Loring park a város egyik legmenőbb része volt, de az elmúlt év áramkimaradásai és az ennek nyomán kialakult bűnözési hullám, valamint a művészek olcsóbb albérletekbe való költözése komoly nehézséget okozott a környéknek abban, hogy megőrizze a városban korábban betöltött fontos kulturális szerepét.

De őt ez nem érdekelte. Ő Texas száraz síkságáról származott, és a Loring park így is olyan volt, mintha egy másik országban járt volna. Imádta ezt a helyet. A szíve minden egyes alkalommal megdobbant, amikor a szeme elé tárultak a szűk, autókkal teli utcák, a keskeny, háromszintes viktoriánus házak és azok a barna kőből épített polgári házak az íves lépcsősoraikkal, amik közvetlen a járda mentén kezdődtek, és az 1900-as évek elején készített fa bejárati ajtóig húzódtak. Még az is tetszett neki, ahogy az autópálya kusza sávjai befutottak a városba a Lowry alagút csempézett falai között, hogy egy éles kanyarral a manapság már nem túl divatos Uptown városrészben találkozzanak.

Elliot itt látott először igazi telet. Mindössze néhány hónappal korábban költözött Minneapolisba. A fölötte lakó szomszédjának először azt mondta, hogy diák, később azonban beismerte, hogy róla ír könyvet. Az ismert nyomozóról, Jude Fontaine-ről. Annak azonban, hogy a városba költözött, nem ezek voltak a fő okai, de amíg várta, hogy az események kedvezően alakuljanak számára, úgy gondolta, tényleg megírja azt a könyvet, ami viszont nem csupán Jude-ról fog szólni.

Ava Germaine még mindig fogta a férfi kezét. Sebesen siklottak a tó jegének azon szakaszán, amit megtisztítottak a hótól. A csillogó jeget fáklyák világították meg, a tó melletti járdát pedig díszes utcai lámpák szegélyezték. Amolyan régimódiak, amiket egyébként az előkelőbb negyedekben lehetett látni, itt pedig ezekkel igyekeztek fenntartani ezt a látszatot, és harcba szállni a várost két évvel korábban sújtó áramkimaradások és az azok következtében elharapódzott bűnözés ellen.

Ava szőke haja lebegett ahogy siklottak, a férfira mosolygott, mögötte a Saint Mary-bazilika látszott, s a kopasz fák ágain fényfüzerek futottak, a levegőben az ételárusok grillsütőiből felszálló füst illata szállt, és hangos tűzijáték-rakéták lövelltek a magasba. Jó nagyok. Lilák és fehérek. Ava boldognak tűnt. Ha egy ismeretlen ránézett volna, sosem gondolta volna, hogy a nő micsoda szörnyűségeken ment keresztül.

A találkozásuk sem volt mindennapi. Elliot interjút kért tőle, Ava először visszautasította őt, a férfi azonban olyan elragadóan kérlelhetetlen volt – ez volt a szuperképessége –, hogy a nő végül beleegyezett a beszélgetésbe. Egy hónappal később pedig kézen fogva korcsolyáztak a tó jegén. Egyesek összeférhetetlenségnek titulálnák kettejük helyzetét. Elliot saját magának is feltette a kérdést, hogy ha mélyen

magába néz, vajon csak azért csinálja mindezt Avával, hogy egy exkluzív anya-lánya interjút tudjon készíteni? Úgy vélte, hogy nem erről van szó, de az is lehet, hogy saját magát is csak áltatta. Meglehet, hogy valóban az a seggfej volt, akinek mások tartották őt.

Ahogy Ava a férfit nézte, mosolya fakulni kezdett, majd a nevét kiáltotta, elkerekedett szájjal, tágra nyílt szemekkel.

Elliot gyorsan irányt váltott, hogy elkerüljenek egy másik párral való ütközést. Elengedte Ava kezét, majd a távolság egyre nőni kezdett kettejük között, mialatt karjuk egymás felé nyúlt. Kezdetben a szétválásuk szinte költői volt, ahogy az egyujjas kesztyűik elengedték egymást, különösen azért, mert ezeket a kesztyűket Ava maga kötötte és szégyenlősen adta át Elliotnak, karácsonyi ajándék gyanánt. Ő pedig egy kávézóban beváltható ajándékutalványt adott a nőnek, mert nem akart rámenősnek tűnni. Később azonban megbánta a döntését.

A költői kép szétfoslott.

Elliot felkiáltott, közben a lába alól kicsúszott a talaj, majd a jégre zuhant, fogtörő erejű becsapódással. A látványos jelenet azonban itt nem ért véget. A férfi egy száguldó tekegolyó sebességével kezdett csúszni. Az emberek sikoltozva igyekeztek kitérni az útjából. Egy örökkévalóságnak tűnt, de ha valaki mérte volna az időt, kiderült volna, hogy mindössze néhány másodpercig csúszott. Lendülete alábbhagyott, majd végül megállt.

Csúszás közben egyszer csak hasra fordult. Gyapjúkabátja megtekeredett, felcsúszott a felsőtestén, és meztelen hasa a jéghez préselődött. Mögötte Ava ismét a nevét kiáltotta. Elliot hallotta, ahogy a nő korcsolyája siklik a jégen, majd amikor odaért hozzá, egy profi jég-hokis módjára fékezett le. Ava átkozottul jól korcsolyázott.

– Nem korcsolyázom valami jól – mondta Ava korábban Elliotnak.

Elliot most gondolkodott csak el azon, hogy megfogta a nő a kezét, és azon, hogy Ava azt állította, nem korcsolyázik jól. Vajon csak egy trükk volt? Elliot ebben reménykedett.

Octavia, Ava lánya ekkor érte utol őket. Elliot látta rajta, hogy igyekszik visszafogni a nevetést. Pedig akár meg is sérülhettem volna, gondolta Elliot, ugyanakkor értette a helyzet nevetségességét. Valójában neki is nevetni támadt kedve.

Octavia nagyszerű gyerek volt. Habár majdnem húszéves volt, így nem is igazán volt már gyerek, ugyanakkor fiatalabbnak tűnt a koránál. Elliot arra gyanakodott, hogy visszamaradhatott a fejlődésben. A lányt három évig eltűntként tartották nyilván, akarata ellenére tartották fogságban... A története nagyban hasonlított Jude-éhoz, a különbség annyi volt, hogy Octaviát Jude apja rabolta el, ahogy azt több másik lánnyal is tette. Miután Octavia megmenekült, azonnal visszatért a normális életébe, de Elliot tudta, hogy Ava, aki korábban pszichológus volt, aggódott, hogy a lánya tagadásban él.

– Jól vagy? – hajolt fölé Ava, hangjában valódi együttérzéssel, de még ez sem csökkentette Elliot zavarát.

– Igen, jól vagyok. – Elliot homlokát a jéghez támasztotta. Kifulladásra felkönyökölt, abban a reményben, hogy a köré gyűlt tömeg eloszlik, ha látják, hogy pár másodperc alatt összeszedi magát. Felpillantott a kíváncsi arcokra, majd vissza a jégre.

Ahonnán egy arc nézett fel rá.

Elliot zavartan pislogott, majd kesztyűs öklével megdörzsölte a jéget, közben arra gondolt, hogy talán beverhette a fejét az iménti fiaskó alatt, vagy esetleg a lehelete rajzolt egy arcformát a jégre.

A kabátja zsebe után tapogatózott, majd kivette belőle a telefonját, ami szerencsére átvészelte az esést és a csúszást. Bekapcsolta rajta a zseblámpa funkciót, és a jégre irányította a fényt. Alig akart hinni a szemének. Valaki belefagyott a jégbe.

A férfi erős kéztetést érzett, hogy eliszkoljon, ehelyett azonban karjával eltakarta a jégbefagyott arcot, mert nem akarta, hogy Ava és Octavia is meglássa. A két nőnek igazán nem hiányzott egy ilyen látvány, bármi is történt itt, enélkül is elég, gyógyulófélben lévő lelki sebük volt.

Elliot felemelte a fejét és látta, hogy anya és lánya ott áll mellette. Ava a kezét nyújtotta, hogy felsegítse. A nő mögött még mindig állt néhány kíváncsiskodó alak, de nagy részük szerencsére már szétszéledt, amikor kiderült, hogy Elliot nem sérült meg. Megfordult és törökülésbe ült úgy, hogy a fenéke pont eltakarta a jégbe fagyott arcot.

– Szükségem van pár percre, hogy összeszedjem magam. – Beledott mindent, hogy hangja magabiztosnak tűnjön, majd odaintett az Octavia mögött álló embereknek, jelezvén, hogy nincs itt semmi látnivaló, mire a maradék álldogáló is tovakorcsolyázott, de beszélgetésük még odahallatszott.

– Jó nagyot esett! – mondta az egyikük, mire egy másik felnevetett, de amolyan együttérzően, legalábbis Elliot ebben reménykedett.

Azonban az a test odalent...

Az arc olyan volt, mintha egy kisgyereké lenne, de legalábbis egy fiatal kölyöké. Egyáltalán, tényleg egy emberi test volt? Az is lehet, hogy csupán egy álarc. Esetleg egy bábu. Vagy valami beteges vicc. Elliotnak el kellett ismernie, hogy viccnek elég ütős lenne.

Octavia a férfit vigyorgott, majd elkorcsolyázott.

Amikor egyértelművé vált, hogy Ava nem szándékozik elmenni onnan, Elliot megpróbálkozott azzal, hogy elküldje valahogy, így aztán intett neki és így szólt:

– Egy kicsit egyedül szeretnék lenni. – A nő mögött egy különlegesen látványos tűzijáték robbant az éjszakai égbolton. Fehér volt, és hosszú csóvákat húzott maga után, amikből csillagok hullottak a földre. – Menj csak Octavia után, én itt megvárom, amíg tesztek egy kört ketten.

Ava arcán zavar tükröződött, de megfordult és elindult.

Ahogy elég távolra jutott a nő, Elliot újból hasra feküdt, visszakapcsolta a zseblámpa funkciót a telefonján, majd a jégre világított. A fény visszatükröződött rá. Ekkor oldalról tartotta oda a telefont. Így az arc, már ha tényleg az volt, jobban láthatóvá vált. Igen, valóban úgy nézett ki, mint egy gyerek.

Fel kellett hívnia Jude-ot, bár a nő nem tudta, hogy Elliot Germaine-ékkal van. Lehet, hogy Jude nem veszi majd jó néven.

Megpróbálta felhívni. A nő nem vette fel, úgyhogy Elliot küldött neki egy SMS-t.

Azt hiszem, találtam egy holttestet a Loring parki korcsolyapályán. Gyere gyorsan!

3. FEJEZET

A HÁROMÉVES ALICE IZGETT-MOZGOTT Jude ölében, és már harmadszorra váltott pozíciót, ahogy küzdött az elalvás ellen. Vajon miért vonzódnak úgy a gyerekek és az állatok azokhoz az emberekhez, akik szeretnének egyedül lenni?

– Kedvel téged – mosolygott a parancsnok, Vivian Ortega.

Vivian a mai alkalomra egy csillogó, piros ruhát választott, ami nagyon jól ment a sötét bőréhez és a vörös rúzsához. Jude úgy vélte, hogy a főnöke azért hívja meg őt a családi rendezvényeikre, hogy valami normális, hétköznapi dolgot vigyen Jude életébe. Bár nagyra értékelte Vivian aggodalmát, de azzal, hogy belepottyant ezekbe a családi összejövetelekbe, csak még inkább kívülállónak érezte magát. Ez nem az ő világa. Sokkal jobban érezte magát a kis lakásában a macskájával, vagy amikor egy különlegesen fontos gyilkossági ügyön dolgozott. Szeretett teljesen kikapcsolni, vagy pedig magas hőfokon égni. Nem létezett köztes állapot.

A másokkal való csevegés számára gyötrelmes volt, olyan életekkel találkozott ilyenkor, amik hazugságokon alapultak, vagy amik egyáltalán nem neki valók voltak, s ilyenkor a gyomrában mintha tompa

fájdalmat érzett volna. Jobbnak tartotta távol maradni az olyan helyzetektől, amik arra emlékeztették, hogy milyen életet is élhetne. Ami még ennél is rosszabb volt, hogy voltak emberek, akik azt akarták, hogy Jude más vagy több legyen, segíteni akartak neki, hogy rendeződjön, hogy újraindítsa az életét. Amiből pedig nem lesz semmi. Jude már megbékélt magával és a helyzetével, és azt kívánta, hogy bárcsak mindenki más is így tenne vele kapcsolatban.

A társa, Uriah Ashby nyomozó volt az egyetlen, aki nem igyekezett folyton kirángatni őt a komfortzónájából. Mégis... A ma estével mégis mi a helyzet? Uriah vajon nem is akart eljönni?

Az Ortega-házban rendezett ma esti összejövetel meghívottjai között Uriah is szerepelt, de az utolsó pillanatban minden magyarázkodás nélkül lemondta a meghívást. Jude vonakodva ugyan, de belement, hogy Viviannel, annak férjével, a két elviselhető gyerekükkel és két kutyájukkal töltsék az estét, abban a hitben, hogy Uriah is ott lesz, és ő majd eleget tesz a társasági élet kívánalmainak, Jude pedig a háttérbe húzódhat. Már látta Uriah-t gyerekek közelében, nagyszerűen bánt velük. Ezzel szemben Jude most azon kapta magát, hogy ő segédkezik a rágcsálnivaló felszolgálásában, és társasjátékot játszik a gyerekekkel. A játékban rajzolni is kellett, amiben Jude nem volt valami jó, ami viszont sok vidám pillanatot okozott. A gyerekek imádnak nevetni. Jude nem emlékezett erre a saját gyerekkorából.

Az ablak előtt egy karácsonyfa állt, rajta kézzel készített díszek. A szoba oldalában egy gázüzemű kandalló árasztott meleget, a Jude melletti asztalon pedig forralt bor és pattogatott kukorica volt. A nyolcéves Joseph a szoba közepén hasalt egy hálózsákon és színezett, de nagy erőfeszítésébe került, hogy ébren maradjon az éjféleli műsorig, amikor is New Yorkban a szokásokhoz híven leeresztik a kristálygömböt. Alice-t, aki apró fejecskéjét Jude könyökhajlatába

dugta, eperillat vette körbe, minden bizonnyal az élénk színű samponos flakon tartalmától, amit Jude korábban látott a kád szélén. A kislány rózsaszín, hópehelymintás flanelpizsamát viselt, és mezít-láb volt, habár Vivian korábban mondta neki, hogy vegye vissza a mamuszát.

Alice apró puha kezével Jude arcát tapogatta.

– Szeretlek!

Jude lélegzete elakadt, és minden izma megfeszült. Mégis hogyan lehet reagálni egy ilyen nekiszegezett kijelentésre? A színtiszta igazat kéne mondania? *Kényelmetlenül érzem magam miattad, de finom illata van a hajadnak?* Minden bizonnyal ez lenne a legmegfelelőbb válasz.

Jude felpillantott és meglátta Vivian Jude reakciójára várakozó pillantását.

Még úgy is, hogy Vivian tisztában volt azzal, hogy a gyereke túl messzire ment túl rövid idő alatt. A helyzetet Jude telefonjának rezgése mentette meg.

Hála az égnek!

Jude a kijelzőre pillantott.

Azt hiszem, találtam egy holttestet a Loring parki korcsolya-pályán. Gyere gyorsan!

A legtöbb embernek a „holttest” szó keltette volna fel a figyelmét ebben az üzenetben, Jude-nak azonban azon akadt meg a tekintete, hogy „azt hiszem”, és persze maga a tény is elgondolkodtató volt, hogy az alsó szomszédja nem biztos benne, hogy talált egy testet, vagy sem. Jude válaszolt Elliot üzenetére, további információt kért tőle. Néhány perc múlva, amikor nem érkezett válasz, Alice-t lecsúsztatta az öléből.

– Mennem kell! – mondta.

– De akkor elmulasztod az éjfél! – mondta a kislány.

– Nem baj – felelte Jude, és abban reménykedett, hogy hangjából nem süttött ki nagyon a megkönnyebbülés. – Láttam már olyat korábban.

Alice nagy dérrrel-dúrral odébb ment, drámaian a Jude melletti kanapéra vetette magát, és leengedte maga mellé a karját.

Vivian a szemét forgatta, majd az ajtóhoz kísérte Jude-ot, kivette a szekrényből a kabátját, és átadta neki. Jude felhúzta a kabátot és elővette fekete sapkáját a zsebéből.

– Gyilkosság? – kérdezte Vivian.

– Még nem tudom. – Jude felhúzta fekete kesztyűjét is. – Az üzenetet a szomszédom írta. Azt hiszi, hogy lehet, hogy talált egy holttestet a Loring parkban.

– Csak hiszi?

– Nekem is pontosan ugyanez volt a reakcióm. Megnézem és majd értesítelek.

– Ne haragudj Alice miatt! – mondta Vivian. – Általában félénken viselkedik, és nem telepszik rá azokra, akiket nem ismer.

– Bizonyára ártalmatlannak hisz.

– Szerintem inkább megbízhatónak.

Vivian nemrég bocsánatot kért Jude-tól, amiért nem igyekeztek jobban azon, hogy megtalálják őt, amikor elrabolták. Három éven át mindenki azt gondolta, hogy Jude halott. Jude maga is ezt gondolta volna, és nem is hibáztatott senkit. Azonban a bocsánatkérés óta észrevette, hogy Vivian finoman próbálta jóvátenni a hibákat. Ez a magyarázata annak is, amiért a szabadulása után olyan hamar visszavette Jude-ot az egységhez. Helyre akart hozni mindent, szerette volna, ha Jude-nak normális élete van. Egy gyilkossági nyomozó élete azonban sosem nevezhető normálisnak. Vivian igyekezett, és jól is csinálta, ami a saját életét illeti, de soha nem dolgozott gyilkossági

helyszíneken. Az ő bűnügyei szerencsére nem érintették őt annyira személyesen.

Amikor Jude már az autójában ült, ahelyett, hogy megkísérelt volna még egy üzenetet írni, inkább felhívta Elliotot. Amikor a férfi felvette a telefont, meglepettnek tűnt.

Vajon csak hülyéskedett, amikor az üzenetet küldte?

– Részeg vagy? – kérdezte Jude. Ha így van, akkor legalább megmenekült egy kényelmetlen estétől, amiért köszönettel tartozott a férfinak.

– Nem.

Amikor Elliot nem bocsátkozott magyarázkodásba, Jude nem hagyta annyiban.

– Megkaptam az üzenetedet.

– Azt hiszem, találtam egy hullát – mondta a férfi halkán. Jude-nak úgy tűnt, mintha Elliot a kezével elfedte volna a száját és a telefont, hogy más ne hallja őt.

– Miért suttogsz?

– Nem akarom, hogy Octavia meghallja, amit mondok.

Octavia? Nem mindennapi név.

– Octavia Germaine?

– Az utóbbi időben találkoztam Avával – hadarta Elliot, ugyanakkor kicsit hebegett is, és mintha levegő után kapkodott volna. – Mindkettőjünkkel. Úgy értem, mindkettőjünkkel találkoztam mostanában.

– A könyvedhez gyűjtesz anyagot? – Jude lehajtott az útpadkáról, majd elindult a Loring park irányába. Az autó, amit vezetett, már több mint tízéves volt, de ő nemrég jutott hozzá. Egy környékbeli Facebook-csoportban talált rá a hirdetésre. A korábbi tulajdonosa idős volt, és évekig garázsban tartotta az autót. Kevés kilométer volt

benne, molyirtó szaga volt, a fűtés ugyan nem volt benne túl jó, de legalább olcsó volt, és elvitte őt A-ból B-be. Jude-nak hiányzott a motorozás, már számolta a napokat a jó idő kezdetéig, amikor újra felpattanhat a motorjára. – Csak mert nekem ez *egyáltalán* nem tetszik.

– Mindkettőjünkkel készítettem interjút – felelte Elliot hosszú szünet után.

Jude nem ismerte Elliott túl jól, de amit tudott róla, az nem adott elég okot a bizalomra. A férfi csak a saját érdekeit tartotta szem előtt, és akár hazudna is, hogy elérje, amit akar. Nem tartotta őt sem gonosznak, sem pedig veszélyesnek, de úgy tűnt neki, hogy mindig van valami hátsó szándéka.

– Ennek semmi köze sincs hozzád – mondta Elliot –, és nem is rád tartozik.

Ha jobban belegondolt, Jude is tudta, hogy Elliotnak igaza van, ugyanakkor Jude mentette meg Octavia életét, és a lány megtalálása során derült fény Jude apjának tetteire is. Jude és Octavia közös múltja miatt Jude nem akarta, hogy bárki kihasználja a lányt úgy, hogy a bizalmába férkőzik.

– Igenis van közöm hozzá – mondta Jude. – Különösen azért, mert minden bizonnyal felhasználtad az ismeretségünket, hogy a bizalmukba férkőzz. Tudom, hogy sosem adtak interjút senkinek sem. Magam tanácsoltam nekik, hogy ne tegyék.

Elliot hallgatása sokatmondó volt.

Jude ekkor észrevette, hogy hamarosan eléri az autópálya-kijárót, ahol le kell fordulnia, és a beszélgetés elvonta a figyelmét. Megkérdezte Elliottól a pontos tartózkodási helyét, majd így szólt:

– Öt perc múlva ott leszek.

A Loring parknál talált egy parkolóhelyet, majd a jókedvű tömeg felé vette az irányt, és alaposan áttanulmányozta a terepet gyaloglás

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

közben. Több száz ember gyűlt össze a járdán és a korcsolyapályán. Végül meglátta Elliotot, Octaviát és Avát, és elindult feléjük a jégen, ami csúszós volt ugyan, és bár megingott párszor, de nem veszítette el az egyensúlyát.

Feltűnt Jude-nak, hogy a kis hármas csapat egészen úgy nézett ki, mint egy család, akik mosolyognak és beszélgetnek, miközben siklanak a jégen – a két nő kecsesen, Elliot pedig egy kicsit ügyetlenebbül. A férfi sötét haja és enyhén napbarnított bőre erős kontrasztban állt az őt közrevevő két nő szőkeségével. Ijesztőnek hatott az a gyorsaság, ahogy Elliot beférkőzött kettejük életébe.

Jude feléjük fordult, és biztos lábakon, karba tett kézzel várta, hogy a kis csapat elérjen hozzá. Elliot vette őt észre először, mosolygott, majd összerezett. Jude arcán több látszódnak annál az ürességnél, amit olyan jól tökéletesített a rabságban töltött évek alatt, mert Elliot nemcsak összerezett a láttán, de lábai összeakadtak, és el is esett. Amikor nagy nehezen újra felállt, Jude rosszul érezte magát, amiért ilyen reakciót váltott ki a férfiből.

Octavia és Ava hirtelen lefékezett Elliot mellett, és a nevetéssel küzdve sajnálkoztak a férfi balesete miatt, amit Jude hirtelen felbukkanása okozott.

Jude Elliottal kapcsolatos gyanúja valóban jogos volt. A férfi kémkedett utána, titokban még fényképeket is készített róla, és a hálószobája falára ragasztotta azokat, miközben a minnesotai egyetem diákjának adta ki magát, valójában azonban egy újságíró volt, aki egy Jude-ról szóló könyvön dolgozott. Ami a címét illeti, valami olyasmire gondolt, hogy *A nyomozó a felső szinten*. De Jude-ot többé már nem érdekelte, hogy mit mond róla Elliot. Azt ír, amit akar. Azonban az nagyon is érdekelte, amit az ártatlan áldozatokról írt.

– Octaviát hagyj ki a könyvedből!